

10. 01. 2022

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 0 P 451679 16 Gž
Sarajevo, 23.12.2021. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Gordane Stojaković, kao predsjednika vijeća, Dženane Hadžiomerađić i Amele Duraković, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Đorđa Bogdanovića (dalje: 1. tužitelj), 2. Nevenke Bogdanović (dalje 2. tužiteljica) i 3. Željane Bogdanović (dalje: 3. tužiteljica), svi iz Dervente, Crnča bb i koje zastupa punomoćnik Franjo Marjanović, advokat iz Žepča, protiv tuženog Asa osiguranje d.d. a kojeg zastupa punomoćnik Almir Gagula, advokat iz Sarajeva, radi naknade štete, vrijednosti spora označena u prvostepenoj presudi od 55.000,00 KM, (a ispravno u odnosu na 1. tužitelja, i 2. tužiteljicu od po 20.000,00 KM za 3. tužiteljicu od 7.000,00 KM), odlučujući o žalbi 1. tužitelja, 2. tužiteljice i o žalbi tuženog protiv presude Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 P 451679 14 P od 12.11.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.12.2021. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalbe se djelimično uvažavaju, prvostepena presuda u drugom i trećem stavu izreke preinačava, pa se obavezuje tuženi da 1. tužitelju i 2. tužiteljici isplati iznose od po 3.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 21.04.2013. godine, do isplate, u roku od 30 dana, dok se u preostalom dijelu žalba 1. tužitelja i 2. tužiteljice odbija, tužbeni zahtjevi za iznos preko dosuđenog odbijaju, a u preostalom dijelu i žalba tuženog i prvostepena presuda u stavu prvom izreke potvrđuje.

Preinačava se odluka o troškovima postupka u petom stavu izreke prvostepene presude i obavezuje tuženi da 1. tužitelju i 2. tužiteljici isplati troškove postupka u iznosu od 918,88 KM, u roku od 30 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

U prvom stavu izreke: da je tuženi dužan 1. tužitelju isplatiti zakonske zatezne kamate od 15.08.2014. godine do 28.01.2015. godine na iznos od 12.000,00 KM, odnosno 2. tužiteljici od 15.08.2014. godine do 11.02.2015. godine na taj isti iznos, u roku od 30 dana.

U drugom stavu izreke: da se odbija tužbeni zahtjev 1. tužitelja koji glasi: „Obvezuje se tuženi da 1. tužitelju isplati 8.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama od 21.04.2013. godine kao dana štetnog događaja do isplate i da mu isplati zakonske zatezne

kamate na iznos od 12.000,00 KM od 21.04.2013. do 28.01.2015. godine, uz naknadu troškova postupka“.

U stavu trećem izreke: da se odbija tužbeni zahtjev 2. tužiteljice koji glasi: „Obvezuje se tuženi da 2. tužiteljici isplati 8.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama od 21.04.2013. godine kao dana štetnog događaja do isplate i da joj isplati zakonske zatezne kamate na iznos od 12.000,00 KM od 21.04.2013. do 11.02.2015. godine, uz naknadu troškova postupka“.

U stavu četvrtom izreke da se odbija tužbeni zahtjev 3. tužiteljice koji glasi: „Obvezuje se tuženi da 3. tužiteljici isplati 7.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 21.04.2013. godine do isplate, uz naknadu troškova postupka“.

U stavu petom izreke da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

1. tužitelj i 2. tužiteljica pobijaju presudu u stavu drugom i trećem izreke kojim su odbijeni sa tužbenim zahtjevima iz svih zakonom propisanih žalbenih razloga navodeći da presuda nije razumljiva, da je izreka presude suprotna obrazloženju u dijelu kada prvostepeni sud navodi da je tuženi dužan isplatiti 90% na ime pravične naknade, a pored toga istovremeno zaključio da je tuženi isplatom nespornog iznosa isplatio pravičnu naknadu. Dalje ukazuju da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbu člana 200. i 201. ZOO, da se bavio pitanjima koja nisu relevantna po pitanju osnovanosti njihovih zahtjeva. Ukazuju i na pogrešno utvrđeno činjenično stanje navodeći da je prvostepeni sud u cijelosti poklonio vjeru nalazu i mišljenju vještaka, da su nalaz u dijelu dozvoljene brzine kretanja na mjestu nastanka saobraćajne nezgoda osporavali, tvrdnjama da je bilo dozvoljena brzina od 80 km/h, pa se u žalbi pozivaju i na nove dokaze (saobraćajna tehnička vještačenja izvršena za potrebe krivičnog postupka). Oспорili su i odluku o troškovima postupka usljed pogrešne primjene materijalnog prava po pitanju glavne stvari, a ukazano je da prvostepeni sud nije ni cijenio okolnost da su smanjili svoje tužbene zahtjeve, jer je tuženi nakon podnošenja tužbe isplatio nesporni iznos novčane naknade. U konačnici su predložili da ovaj sud uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači i u cijelosti usvoji tužbene zahtjeve, te obaveže tuženog da im nadoknadi troškove prvostepenog postupka prema troškovniku od 28.10.2015. godine, uz troškove žalbenog postupka, a koji su postavili za sastav žalbe u iznosu od 845,00 KM.

Tuženi blagovremeno pobija presudu u stavu prvom izreke usvajajućeg dijela tužbenih zahtjeva, kao i u dijelu odluke o troškovima postupka iz svih zakonom propisanih žalbenih razloga. U žalbi ukazuje da prvostepeni sud nije savjesno i brižljivo cijenio izvedene dokaze, a što vidi u tome da je prvostepeni sud imao drugačije valorizirati težinu stručnog mišljenja vještaka, pa da je kod utvrđivanja doprinosa učesnika u saobraćajnoj nesreći zanemario činjenicu da nošenje ili nenošenje zaštitne maske nije bilo od uticaja na nastanak saobraćajne nezgode, a da se poginuli motociklista kretao neprilagođenom brzinom i nije imao tehničke mogućnosti da pravovremenom reakcijom zaustavi svoj motocikl. Ističe kako se sve prednje tiče primjene materijalnog prava, Orjentacionih kriterija. Smatra da bi odluka prvostepenog suda da je tuženi dužan tužiteljima isplatiti 70%, umjesto 90% bila pravična i zakonita, te osporava od strane

prvostepenog suda utvrđeni doprinos poginulog od 10% kao minoran. Odluku o troškovima postupka dovodi u pitanje navodima da postoji veliki nesrazmjer između prvobitno postavljenog tužbenog zahtjeva i usvojenog, da nije cijenjen uspjeh parničnih stranaka u svakoj fazi postupka obzirom na vrijednost spora. U konačnici predlaže da se uvažavanjem žalbe utvrdi veći doprinos poginulog nastanku saobraćajne nezgode (u najmanjem procentu od 30%), da se o troškovima postupka odluči prema uspjehu u parnici, a tužitelji obavežu i na plaćanje troškova žalbenog postupka koji je postavljen za sastav žalbe u iznosu od 982,80 KM.

U odgovoru na žalbu tuženi osporava žalbene navode, te je postavio zahtjev za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 982,80 KM.

3. tužiteljica nije izjavila žalbu, te je prvostepena presuda u četvrtom stavu izreke pravosnažna.

Ispitujući presudu, a shodno članu 221. Zakona o parničnom postupku¹, u onom dijelu u kojem se pobija, u granicama razloga navedenih u žalbama, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava i povrede odredaba parničnog postupka koji se odnose na stranačku sposobnost i zastupanje, sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Predmet spora u žalbenom postupku jeste tužbeni zahtjev 1. tužitelja i 2. tužiteljice za nadoknadu nematerijalne štete u iznosima od po 8.000,00 KM sa kamatama, a zbog smrti sina u saobraćajnoj nezgodi koju je prouzrokovao osiguranik tuženog.

Iz obrazloženja pobijane odluke u relevantnom slijedi da je prvostepeni sud:

1. konstatovao za nespornim da je tuženi nakon podnošenja tužbe 1. tužitelju i 2. tužiteljici dijelom izvršio isplatu novčane naknade zbog smrti sina u iznosima od po 12.000,00 KM, da pasivna legitimacija tuženog proizilazi iz odnosa osiguranja sa Petrom Tatićem koji je pravomoćnom krivičnom presudom oglašen krivim povodom predmetne saobraćajne nesreće,
2. iz obrazloženja krivične presude utvrdio da je smrtno stradali na dan prometne nezgode nosio zaštitinu kacigu,
3. nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke u cijelosti poklonio vjeru, a iz kojeg proizilazi da je do nesreće došlo jer je vozač Petar Tatić vozilom Renault Vel Satis započe radnju uključivanja u lijevo sa platoa parkinga na magistralni put u smjeru Doboja i ušlo u putanju motocikala Honda i Kawasaki koji su se kretali magistralnim putem iz pravca Doboja, da se Tatić vozilom kretao prosječnom brzinom uključivanja od 10 km/h, a motociklista Honde brzinom od 87 km/h koji je na neposredno opasnost blagovremeno reagirao kočenjem i smanjio brzinu motocikla na 66 km/h, ali da pri brzini od 87 km/h nije imao nikakve tehničke mogućnosti izbjeći nezgodu. Mišljenje vještaka je da je elementarni uzrok nezgode sadržan u propustima vozača Petra Tatića koji se nije uvjerio da radnju uključivanja može izvesti sigurno, oduzeo pravo prvenstva prolaza motociklistima, a imao tehničku mogućnost da ih uoči u pokretu. Vještak je

¹ "Službene novine Federacije BiH", broj 53/03, 73/05, 19/06- dalje: ZPP

- mišljenja da postoji i doprinos vozača Honde, jer je ograničena brzina kretanja do 60 km/h (prometni znaci i po definiciji naseljenog mjesta), a da se kretao i do 65 km/h postojala bi tehnička mogućnost za izbjegavanje nezgode,
4. konstatovao da je vještak u iskazu na glavnoj raspravi pojasnio da je prije i poslije mjesta nezgode postojalo ograničenje brzine od 60 km/h, da u zapisniku nije navedeno da je postojao znak kojim to ograničenje brzine ne važi, da se radilo o naseljenom mjestu sa nizom izgrađenih stambenih zgrada, gdje je ograničenje te brzine i bez oznake na snazi, te da bi kočenje poginulog za slučaj da je vozio 65 km/h dovelo do mogućnosti potpunog izbjegavanja nezgode, imajući u vidu rastojanje, početnu brzinu, kočenje i usporavanje poginulog koje je bezuspješno poduzeo,
 5. prema nalazu i mišljenju vještaka utvrdio da postoji doprinos poginulog nastanku saobraćajne nezgode u procentu od 10%, cijeneći da je elementarni uzrok nezgode sadržan u propustima vozača Petra Tatića, koji je u potpunosti zanemario ostale sudionike saobraćaja uključujući se na put na kojemu su se kretali motociklisti Honda i Kawasaki, a nije imao bilo kakve prepreke za uočavanje njihovog kretanja, a poginuli vozač poduzeo radnju kočenja prilikom uočavanja vozila Renault i nosio zaštitnu kacigu,
 6. konstatovao da shodno članu 200. stav 1. ZOO postojanje trajnije zajednice nije uvjet kada novčanu naknadu zbog smrti bliskog srodnika potražuju roditelji,
 7. našao da osiguranik tuženog nije 100% odgovoran za štetni događaj, zaključio da je tuženi u obavezi obešteti roditelje u procentu od 90% na ime pravične naknade zbog gubitka sina,
 8. iznio shvatanja po kojima zbog činjenice što je smrtno stradali živio u Italiji od 2001. godine naviknutost, bliskost i oslonac nije postojala, da 1. tužitelj (otac) u iskazu nije pominjao da mu i uolikoj mjeri nedostaje sin, na koji se način nosi sa gubitkom, kako se manifestiraju duševni bolovi, u kakvim odnosima su bili, a da 2. tužiteljica (majka) nije saslušana kao stranka da bi dala izjavu u tom pravcu. Temeljem prednjeg, cijeneći da im je isplaćena novčana naknada od po 12.000,00 KM za njihove duševne boli, utvrđeni doprinos poginulog sina od 10% zaključio da je njima isplaćena pravična naknada, pa tužbene zahtjeve odbija jer se radi o ostatku za koje ne nalazi okolnosti koje bi ga opravdavale.

Prije svega, suprotno navodima u žalbi 1. tužitelja i 2. tužiteljice prvostepena presuda je razumljiva, dato je razumljivo obrazloženje razloga donošenja odluke, te izreka nije kontradiktorna obrazloženju. Pobjana odluka sadrži elemente koje sudska odluka treba sadržavati u smislu člana 191. ZPP-a (stav 1 do stava 4.), te je podobna da se po pitanju pravilnosti i zakonitosti od strane ovog suda i preispita. Nadalje, ukazuje se da tuženi žalbenim navodima nije ni dovodio u pitanje pravilnost odluke u dijelu dosuđenih kamata na nesporno isplaćeni iznos novčane naknade. Međutim, kako se usvajajući dio tužbenog zahtjeva tiče pitanja srazmjere krivice za nastanak saobraćajne nezgode, odnosno postojanja doprinosa na strani poginulog motocikliste, učesnika u nezgodi razmatrani su žalbeni navodi tuženog ističani u tom pravcu.

1. tužitelj i 2. tužiteljica žalbom osnovano navode da je odluka o odbijanju tužbenih zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava. Osnovano su istakli kako se

prvostepeni sud bavio irelevantnim pitanjima, pa su shvatanja prvostepenog suda navedena u obrazloženju ove presude u pasusu pod rednim brojem 8. neprihvatljiva i nisu od značaja za ocjenu osnovanosti predmetnih tužbenih zahtjeva. Roditelji, žalitelji potražuju novčanu naknadu za slučaj pogibije sina jedinca u saobraćajnoj nezgodi, a na što imaju pravo prema članu 201. stav 1. ZOO, a postojanje duševne boli roditelja uslijed gubitka djeteta prema toj zakonskoj normi se pretpostavlja. Novčana naknada prema Orijentacionim kriterijima Vrhovnog suda F BiH iz ove osnove iznosi 20.000,00 KM. Žalitelji (roditelji) smatraju da se i imaju obešteti u tom obimu. Međutim, njihovi žalbeni navodi u pravcu da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje kada je utvrdio da postoji i doprinos na strani poginulog nastanku štete nisu osnovani. Nalaz vještaka ocijenio je prvostepeni sud kao potpun, jasan, razumljiv i obrazložen, što i ovaj sud prihvata, te se bez uspjeha žalbenim navodima suprotstavljaju toj ocjeni. Vještak je svoj zaključak o dozvoljenoj brzini kretanja na dionici puta gdje se desila saobraćajna nesreća dodatno pojasnio na način da se radilo o dionici puta u mjestu koje je naseljeno sa izgrađenim stambenim objektima. U tom pravcu, shodno članu 207. ZPP-a, u žalbi se ni ne mogu pozivati na nove dokaze dostavljene uz žalbu, a nisu ni pružili dokaze da ih bez svoje krivnje nisu mogli iznijeti, odnosno predložiti do zaključenja glavne rasprave pred prvostepenim sudom. Sa druge strane, osnovano je tuženi žalbom ukazao da prvostepeni sud nije adekvatno valorizirao mišljenje vještaka saobraćajne struke po pitanju srazmjere krivice za nastanak saobraćajne nezgode.

U slučaju udesa motornih vozila u pokretu, primjenjuju se pravila o odgovornosti po osnovu krivice, te je odredbom člana 178. stav 2. ZOO propisano da, ako postoji obostrana krivica, svaki imalac odgovara za ukupnu štetu koju su oni pretrpjeli srazmjerno stepenu svoje krivice. Tuženi žalbom upravo ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio stepen krivice za nastanak saobraćajne nezgode.

S obzirom na utvrđeno činjenično stanje koje se ogleda u tome da se motociklista Honde kretao nedozvoljenom brzinom kretanja, da se kretao brzinom od 87 km/h na dionici puta naseljenog mjesta gdje je dozvoljeno kretati se 60km/h, da se saobraćajna nezgoda mogla izbjeći da se kretao dozvoljenom brzinom, to ovaj sud djelimično uvažavajući žalbu tuženog utvrđuje da je doprinos osiguranika tuženog 75%, a doprinos poginulog 25%, u smislu odredbe člana 178. stav 2. ZOO. Slijedom navedenog, djelimičnim uvažavanjem žalbe svih žalitelja, ovaj sud je preinačio prvostepenu presudu (u stavu drugom i trećem), a shodno odredbi člana 224. stav 1. tačka 5., u vezi sa članom 229. stav 1. tačka 4. ZPP-a, te obavezao tuženog da 1. tužitelju i 2. tužiteljici (roditeljima) isplati iznose od po 3.000,00 KM, dok je u preostalom dijelu njihovu žalbu odbio i tužbene zahtjeve za iznos preko dosuđenog odbio kao neosnovane, jer pravična naknada uz umanjeni utvrđeni doprinos iznosi 15.000,00 KM, od čega su isplaćeni za 12.000,00 KM nakon podnošenja tužbe.

1.tužitelju i 2. tužiteljici u skladu s odredbom člana 186., 277. stav 1., u vezi sa članom 324. ZOO pripada pravo na isplatu zakonske zatezne kamate na dosuđene iznose, a počev od 21.04.2013. godine, dakle od dana kada je smrtno stradao njihov sin.

Ovaj sud ponovo napominje da tuženi žalbom nije dovodio u pitanje zakonitost i pravilnost odluke o usvajanju zahtjeva koji se tiče isplate zakonske zatezne kamate na plaćeni iznos od 12.000,00 KM za period 15.08.2014. godine do 11.02.2015. godine, pa kako ne postoje žalbeni razlozi, to je primjenom odredbe člana 226. ZPP-a žalbu tuženog u preostalom dijelu odbio i prvostepenu presudu u stavu prvom potvrdio.

Obzirom da je preinačena prvostepena presuda, ovaj sud je u skladu s odredbom člana 397. stav 2. ZPP odlučio o troškovima cijelog postupka, a vodeći se odredbama 386. stav 2., 387., 396 stav 1., 2. i 3. ZPP-a.

Razmatrajući zahtjeve ovaj sud je uzeo u obzir da su 1. tužitelj, 2. i 3. tužiteljica posebnim tužbama inicirali parnice, a koje je prvostepenim sudom spojio prije pripremnog ročišta radi donošenja jedne odluke o svim tužbenim zahtjevima.

Naime, 1. tužitelj i 2. tužiteljica su na ime novčane naknade potraživali 20.000,00 KM, a smanjili su tužbene zahtjeve prije održanog pripremnog ročišta za plaćeni iznos. Troškovi parničnih stranaka za prvostepeni postupak su opredjeljeni u ispostavljenim troškovnicima na glavnoj raspravi.

Kako je bilo povoda tužbama za isplatu iznosa od po 17.000,00 KM, to je uspjeh 1. tužitelja i 2. tužiteljice 85% u fazi podnošenja tužbe, pa im za sastav dvije tužbe pripada iznos od 1.224,00 KM. U fazi pripremnog ročišta, glavne rasprave, žalbenog postupka potraživali su od tuženog ukupno 16.000,00 KM, dosuđeno im 6.000,00 KM, pa je njihov uspjeh u tim fazama 37,50%. Od traženih iznosa za zastupanje na pripremnom ročištu od 26.05.2015. godine i glavnoj raspravi od 28.10.2015. godine pripadaju im iznosi od po 297,00 KM, a za sastav žalbe iznos od 316,87 KM. U ime 2. tužiteljice je dostavljen dokaz da je plaćena sudska takse na tužbu u iznosu od 610,65 KM, od čega se priznaje trošak od 519,05 KM (prema uspjehu u fazi podnošenja tužbe). Shodno članu 31. Tarife advokatu pripada naknada troškova za sve stvarne izdatke koji su bili potrebni za izvršenje povjerenih mu poslova, a za obavljanje poslova izvan sjedišta advokatske kancelarije pripada mu naknada putnih troškova za prevoz. Za upotrebu vlastitog automobila, advokatu pripada nagrada 35% važeće cijene benzina za svaki pređeni kilometar. U troškovniku je postavljen zahtjev od ukupno 420,00 KM na ime tih troškova na relaciji Žepče-Sarajevo-Žepče za održano pripremno ročište i glavnu raspravu, od čega im prema uspjehu pripada 157,50 KM.

Tuženom sa druge strane prema uspjehu od 15% u fazi podnošenja tužbi, za sastav dva odgovora na tužbe 1. tužitelja i 2. tužiteljicu pripada trošak uz PDV od 252,72 KM, a za trošak za sastav odgovora na tužbu u odnosu na tužbu 3. tužiteljice u cijelosti od 421,20 KM. Za sve dalje faze, kada su se o jednom trošku zastupale stranke prema uspjehu u sporu od 62,50%, za održano pripremno ročište i glavnu raspravu tuženom pripada iznos 1.053,00 KM, te za troškove vještačenja iznos od 165,62 KM.

Nisu osnovani zahtjevi za troškove:

-tužitelja Bogdanovića za troškove zastupanja, odsustva iz kancelarije i troškove prijevoza, te zahtjev tuženog za pristup zakazanom pripremnom ročištu od 29.01.2015.

godine, jer se ročište nije ni održalo zbog činjenice da su stranke saglasno tražile spajanje parnica povodom tužbi (oca, majke i sestre) iz istog štetnog događaja, kao i zbog mogućnosti dogovora oko spora,

-u vezi troškova nastalih prije spajanja parnica zahtjev 2. tužiteljice i tuženog za troškove postavljene u vezi pristupa na pripremno ročište od 16.03.2015. godine u predmetu broj 65 0 P 451677 14 P, koje se nije održalo iz razloga predloženog spajanja, kao ni zahtjev tuženog za pristup na odgođeno pripremno ročište po tužbi 3. tužiteljice u predmetu broj 65 0 P 451686 14 P jer se radi o troškovima koje su stranke mogle predvidjeti i izbjeći,

-zahtjev punomoćnika tužitelja za sastav podneska od 29.05.2015. godine, a kojim je smanjen tužbeni zahtjev, jer se ta radnja mogla obaviti usmeno na ročištu, pa nije bio nužan i neophodan za vođenje parničnog postupka,

-troškovi koji su od strane punomoćnika tužitelja traženi za vještačenje jer je to dokazni prijedlog suprotne strane i trošku kojem se ta stranka izložila,

-zahtjev postavljen za odsustvo iz kancelarije punomoćnika tužitelja jer su se povodom održanog pripremnog ročišta i ročišta za glavnu raspravu, nakon spajanja parnica priznali advokatski troškovi za zastupanje stranaka, kao i nužni trošak prevoza advokata, a odsustvo iz kancelarije neophodno u cilju zastupanja stranke,

-zahtjev postavljen za 1. tužitelja za taksu na tužbu i zahtjev na ime takse na prvostepenu presudu jer u spisu nema dokaza da je taksa plaćena, pa tako nema dokaza da se stranka izložila dodatnom trošku po pitanju sudske takse,

-troškovi u troškovniku samo za 3. tužiteljicu jer nije uspjela u parnici,

-za sastav žalbe tuženog jer je preinačena prvostepena presuda u korist suprotne strane,

-za sastav odgovora na žalbu tuženog podnesak nije bio nužan za odlučivanje u žalbenom postupku.

U konačnici, od priznatih troškova i prema uspjehu stranaka u postupku 1. tužitelju i 2. tužiteljici pripada ukupno 2.811,42 KM, a tuženom 1.892,54 KM, pa kako su troškovi po tužbi veći, to je temeljem procesne kompenzacije odlučeno da je tuženi dužan na ime troškova isplatiti 1. tužitelju i 2. tužiteljici iznos od 918,88 KM.

Predsjednik vijeća, sud
Predsjednik vijeća
Sudija
Gordana Stojaković

